

Inniger omklemde ik ooms arm en vertelde van al mijn smart en boosheid. Hij zei weinig, slechts nu en dan een enkel woord, en toch was 't mij of eensklaps een drukkende last werd van me genomen, of me aan ooms arm geen kwaad kon naderen, of ik nu veilig en zeker was voor teleurstelling en verdriet.

En toen ik gevoelde, dat hij mijn arm vaster tegen zich aandrukte, als wilde hij me daardoor zijn meegevoel toonen, toen kwam plotseling het denkbeeld bij me op:

— Waarom heeft hij niet met een andere, oudere dan ik, zóó in den tuin gewandeld; waarom woont hij met de goede, doch saaie tante Door en heeft hij geen vrouwtje zijne woning binnengeleid! —

Als steeds jegens oom Karel, sprak ik mijn gedachte uit en zei:

— Oom, waarom is u niet getrouwd? —

Door zijn arm, waarop de mijne rustte, voer een schok; hij zweeg een poos en zei toen:

— Daar was een tijd, waarin ik me mijn toekomst anders voorstelde dan ze is geworden; een tijd, waarin ook ik mijn droomen en idealen had van huiselijk geluk; toen echter is er een nachtvorst gekomen en alle teere bloesems zijn bevroren, zwart geworden en verloren gegaan; doch, kind, ge zijt nog te jong om het te kunnen begrijpen en 't is niet vroolijk ook; laten we over iets anders spreken. —

— Och, oompje, toe, vertel 't me maar; ik ben vijftien en al veel wijzer dan u denkt; de avond is zoo mooi en de gelegenheid zoo goed en uw lieveling mag toch wel alles van u weten?! —

En zoo hoorde ik zijn korte, eenvoudige geschiedenis, roerend, juist daardoor.

De beste vriendin van mijne moeder was ook zijne speelgenootte, later gewoonlijk zijn dame op bals en op het ijs; ze gingen met elkaar om op een recht vertrouwlijken, prettigen voet; hij was haar vriend, haar raadsman, als zich daartoe de gelegenheid aanbood; zij hielp hem met kleinigheden, waartoe de zusters dikwijls geen geduld hadden of tijd meenden te hebben; zóó hadden zij elkaar jaren gekend en waren beiden reeds de twintig ingetreden.

Op zekeren avond, toen ze toevallig samen waren achtergebleven op een buitenpartijtje, zei ze:

— Karel, ik moet je raadplegen in een gewichtige aangelegenheid! —

— Dat is: — antwoordde oom.

— Ik ben ten huwelijk gevraagd door Frederik Jansen; zal ik hem aannemen of niet? —

— 't Was me, — zei oom, — of ik door den grond zonk van verwondering en smart; Jansen was mijn vriend; ik wist echter niet, dat hij van plan was Anna te vragen of zelfs, dat hij van haar hield; ook mij was mijn liefde te heilig om er over te spreken; hij was dus evenmin bekend met mijne gevoelens ten haren opzichte; dit alles was echter nog niets; dat